

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên là một quyển sách khuyến thiện tốt nhất trong kho tàng kinh điển của Đạo gia, được Ngài Đại Sư Ân Quang hết sức tán thán. Đại Sư Ân Quang một đời cung kính ấn tống Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, ước khoảng có hơn ba triệu bản. Hơn nữa, Lão Cư sĩ Lý Bình Nam, Lão Pháp sư Tịnh Không cũng đều khích lệ người đời "khuyến đọc, khuyến hành, khuyến in, khuyến giảng".

Quyển sách này cùng với Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh

là ba căn bản của Nho - Thích - Đạo, bất luận là ai cũng phải từ ba căn bản này mà học tập vun bồi cội rễ, như thế mới có thể đạt được thành tựu chân thật trong một đời.

ĐẠI SƯ AN QUANG KHUYÊN THỌ TRÌ THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN TRỰC GIẢNG

Tính người vốn thiện, nhưng do đối cảnh gặp duyên, không gắng lòng kiểm soát, dần dần khởi niệm chấp trước, sinh tâm yêu ghét, khởi các loại tình kiến, bản tính bị mai một đều vì những thứ như thế cả. Thế nên, thánh nhân thời xưa rủ lòng thương

ban lời dạy dỗ, kỳ vọng người đời theo đó mà làm, nhằm hồi phục cái tâm vốn thiện. Lời dạy tuy có nhiều, nhưng đều không ngoài việc “*cách vật trí tri, minh minh đức, chỉ u chí thiện*”.

Thế nào gọi là “cách vật”? “Cách” nghĩa là đánh một trận kịch liệt, ví như một người đương đầu với vạn người vậy. “Vật” là chỉ những phiền não vọng tưởng, theo thế tục gọi là dục vọng của con người. Người muốn chiến đấu với phiền não vọng tưởng tất phải có ý chí cương quyết, không sợ hãi, thì mới mong có hiệu quả thực sự. Còn như để tâm xoay chuyển theo vật dục, thì sao có thể

gọi là “cách vật” được? Cái gọi là “trí” có nghĩa là mở rộng [tâm lượng] ra đến cùng cực. Còn “tri” chính là cái lương tri biết yêu thương cha mẹ, kính trọng bậc trưởng bối mà con người vốn sẵn có, chứ không phải do dạy, không phải do học mà có. Thông thường con người trong một ngày không thường xuyên kiểm soát phản tỉnh bản thân, để tâm xoay chuyển theo vật dục, đến nỗi đánh mất đi cái lương tri biết yêu thương cha mẹ và kính trọng bậc trưởng bối. Há còn mong mở rộng cái lương tri ấy đến khắp thủy vạn sự vạn vật, hàm dưỡng tự tâm của chính mình ư! Con đường mà Thánh nhân muốn

người đời đi để đạt được cái đức sáng, đạt đến chỗ chí thiện, công phu căn bản nhất là phải bắt đầu từ “cách vật trí tri” mà làm. Không có gì diệu dụng hơn công phu này. Nhưng nếu muốn người thường theo đây mà tu trì, thì buộc phải có quy phạm chuẩn mực, mới hòng đạt được lợi ích. Tứ Thư, Ngũ Kinh chính là quy phạm chuẩn mực. Thế nhưng lời dạy trong những sách ấy mênh mông, tản mác, không có điểm hội tụ, khó mà có thể lĩnh hội được pháp. Những người không đọc sách nhiều sẽ càng vì lý do này mà không làm theo Kinh điển.

Sách Thái Thượng Cảm Ứng Thiên hàm nhiếp đầy đủ những lý

luận về việc đón kiết, tránh hung, phước thiện, cho đến những đạo lý về mối họa dâm, lời kinh vang vọng đến thượng thiên, chấn động đại địa, hễ đọc đến tâm liền xúc động. Cái gì gọi là thiện? Cái gì gọi là ác? Người làm việc thiện sẽ được thiện báo thế nào? Kẻ làm điều ác sẽ bị ác báo ra sao? Hiểu rõ được căn nguyên rồi, nhìn người sẽ vô cùng thấu suốt. Còn có kẻ ngu không chịu làm thiện, mặc tình làm điều xấu ác, lại dùng cái tâm tự tư tự lợi xem đó là điều hiển nhiên. Ngược lại, nay ta đã biết, những kẻ tự tư tự lợi sẽ bị tổn hại lợi ích rất lớn, rước lấy đại tai ương, há còn dám không khuyến khích nhau làm

điều lương thiện để mong thoát họa, gặp phước hay sao? Vì lẽ đó, đây là cuốn sách rất ích lợi cho người đời. Các vị đại Nho thời xưa đa phần đều dựa vào cuốn sách này mà tu hành.

Vào thời nhà Thanh, ở đất Trường Châu, có ông Trạng nguyên Bành Ngung Chỉ, từ nhỏ đã phụng hành theo sách này, cho đến khi ông làm quan đến chức Thượng Thư rồi mà mỗi ngày cũng đều thọ trì đọc tụng. Ông còn biên ra để tặng cho người khác, lấy tên là “Bộ sách mà Tể Tướng và Trạng Nguyên đều phải đọc”. Ông còn chú thích rằng: *“Chẳng có nghĩa là đọc sách này có thể làm Trạng Nguyên, Tể Tướng,*

nhưng làm Trạng Nguyên, Tể Tướng nhất quyết không thể không đọc sách này”. Tùy theo cách nhìn của người nhân, kẻ trí, thuận theo căn tính của mỗi người mà phát huy giá trị của sách đến mức thấu triệt. Luận theo lẽ cùng cực của sách, thì sẽ được thành Tiên. Nhưng nếu như dùng tâm đại Bồ-đề mà hành trì thì cũng có thể siêu phàm nhập Thánh, liễu thoát sinh tử, đoạn Tam Hoặc, chứng Pháp Thân, phước huệ viên mãn cho đến thành Phật đạo, huống hồ là quả nhỏ thành thần tiên.

Sách này được chú giải rất nhiều, nhưng chỉ có bản Tiên Chú của Nguyên Hòa Huệ Đổng đời Thanh

được xem là vô cùng tinh thâm, không phải là bậc hiền sĩ học cao hiểu rộng thì không thể đọc được. Ngoài ra còn có cuốn Vựng Biên, quả thật đây là cuốn sách dành cho người nho nhã lẫn kẻ bình dân, nhưng đối với phụ nữ và trẻ em thì văn từ e khó có thể lĩnh hội. Duy có sách Trục Giảng này có thể đem lại lợi ích cho hết thảy. Lời văn của sách Trục Giảng này tuy đơn sơ, nhưng cách dùng từ ưu mỹ, đơn sơ nhưng không thô kệch, dễ cảm động lòng người. Cư sĩ Hương Đào đã xuất tiền in ấn, quảng bá, cùng với sự trợ giúp của một vài vị cùng chung chí hướng, nguyện cuốn sách này được phổ biến

ra khắp cõi hoàn vũ. Nếu có được vài người tu Thập Thiện, trong nhà vẹn tròn câu hiếu đễ, biết việc họa phúc là do con người tự rước lấy, việc thiện ác đều có báo ứng cả, thì có ai chịu làm ác để rước lấy họa đâu? Nếu nếp sống xã hội đều theo một quy tắc là làm thiện để được thiện báo, thì lễ nhượng sẽ hưng khởi, nhân dân an lạc, thiên hạ thái bình, vĩnh viễn sẽ không còn nạn can qua (chiến tranh). Nguyên những người có tài lực và trí lực, hoặc in ấn số lượng nhiều để lưu thông, hoặc thuyết pháp diễn giảng, khiến cho những người vẫn chưa mất đi lương tri càng cố gắng giữ lấy cái tâm

thuần chân; còn đối với kẻ đã mất đi
lương tri rồi sẽ mau chóng khôi phục
lại cái tâm sẵn có ấy. Công đức ấy kẻ
sao cho xiết!

Năm Mậu Thìn 1928.

KHAI KINH

**Thái Thượng dạy rằng
Thiên Cảm Ứng này
Ngày tụng một biến
Diệt tội tiêu khiên**

**Trì tụng một tháng
Phúc lộc tràn đầy
Hành trì một năm**

Thọ mạng dài lâu

Tin làm bảy năm

Thất tổ siêu thăng

Hành trì không mỏi

Dễ thành thánh đạo.

Thiên Cảm Ứng này là lời dạy quý báu của Thái Thượng Lão Quân. Mỗi ngày đọc tụng một lần thì dứt tuyệt mọi tội lỗi. Thọ trì (hay trì tụng) một tháng thì phúc lộc càng bền. Tụng một năm thì thất tổ siêu thăng cõi trời. Trì tụng không bê trễ thì lâu dài có thể thành tựu Thánh đạo.

CHƯƠNG 1: MINH NGHĨA

Thái Thượng Ngài đã dạy
Họa phúc vốn không cửa
Lòng người chiêu cảm thôi.
Quả báo thiện hay ác
Như bóng theo sát hình
Hình ngay thì bóng thẳng.

CHƯƠNG 2: GIÁM SÁT

Trời đất có vị thần
Giám sát về tội lỗi
Tùy tội nặng hay nhẹ
Định thọ mạng ngắn dài.

Thọ mạng bị tổn giảm
Ắt gặp cảnh nghèo cùng
Chiêu cảm nhiều hoạn nạn
Sống không thể ung dung.
Người người đều oán ghét
Khó tránh khỏi hình tai
Điều lành liền xa lánh
Sao xấu mang họa đến
Mạng hết chết cận kề.

Lại có thần Tam Thai
Giám sát về tuổi thọ
Cùng Bắc Đẩu thần quân
Chiếu xét tội lỗi người.
Ngự trên đầu thế nhân
Ghi chép hết thấy tội

Mạng theo đó mà giảm
Một kỷ mười hai năm
Một toán cả trăm ngày.

Tam Thi thần trong thân
Ngày Canh Thân báo cáo
Tâu Ngọc Hoàng Thượng Đế
Tội lỗi của người đời.

Đến cuối mỗi tháng qua
Táo Quân ngài cũng vậy
Tấu trình tại Thiên Tào
Bẩm báo việc trần gian.

Phàm những ai có tội
Nặng trừ mười hai năm

Nhẹ giảm một trăm ngày
Gieo nhân nào quả nấy.

Hết thảy các tội lỗi
Lớn nhỏ hàng mấy trăm
Vì thế muốn sống lâu
Phải tránh xa tội lỗi.

CHƯƠNG 3: TÍCH THIÊN

Phàm sự việc ở đời
Hợp với lẽ thì tiến
Trái đạo phải tránh xa.
Đường tà không thể bước.
Dù phòng kín không người
Tà niệm quyết chẳng khởi.

Phải tích công bồi đức
Thương yêu cả muôn loài
Trung thành với tổ quốc
Hiếu thảo với mẹ cha
Anh thương và em kính
Thấy bắt đầu nơi ta
Mình phải làm được trước
Mới mong cảm hóa người.

Cô nhi và quả phụ
Nên cứu giúp xót thương.
Trên kính bậc lão thành
Dưới bảo ban trẻ nhỏ.
Thấy côn trùng cây cỏ

Không tổn hại sát thương.

Thấy người làm điều ác
Tâm khởi niệm xót thương
Thấy người làm việc lành
Mình sinh tâm hoan hỷ.
Cứu người khi cấp bách
Giúp người lúc khó khăn.

Nhìn thấy người thành công
Vui như mình làm được.
Khi thấy người thất bại
Mình cũng buồn khác chi.

Không nên bàn khuyết điểm

Chỗ kém cỏi của người.
Khoe khoang tài năng mình
Đó là việc nên tránh

Ngăn chặn người làm ác
Tuyên dương việc thiện lành.
Phần hơn dành cho người
Ít riêng mình giữ lấy.

Chịu nhục vẫn không oán
Được người trọng thì lo.
Thi ân không cầu báo
Cho người chớ hối tiếc.

CHƯƠNG 4: THIỆN BÁO

Người tích đức hành thiện
Mọi người đều kính nể
Trời phù hộ cho họ
Phúc lộc thấy đừng lo
Không cầu mà tự đến.
Tà thần và ác quỷ
Tất sẽ tự tránh xa
Thần linh luôn bảo hộ
Vạn sự ắt vẹn toàn
Cho đến thành Thần Tiên
Mình có thể làm được.

Nếu muốn làm thiên tiên
Nghìn ba trăm điều thiện.
Nếu muốn làm địa tiên
Cần ba trăm việc lành.

CHƯƠNG 5

CHỮ ÁC (PHẦN THƯỢNG)

Ác là việc phi nghĩa
Trái đạo, trái lương tâm
Dùng thủ đoạn độc ác
Cho đó là tài năng.
Nhẫn tâm và tàn bạo
Mưu toan hại người hiền.

Thậm khinh khi cha mẹ
Bất kính với thầy cô
Bất trung với chức phận
Gạt găm người ngây ngô

Chê bai bạn đồng học.

Xảo trá và hư ngụy
Công kích cả họ hàng
Cang cường, vô nhân đạo
Hiêm ác đến bạo tàn.
Bất chấp lẽ đúng sai
Hành xử không thích đáng.

Ngược đãi và cướp công
Của những kẻ dưới quyền
Nịnh hót người bề trên
Đón ý để trục lợi.

Thọ ân không biết cảm
Gặp oán mãi ôm lòng.

Không vì nước vì dân
Mà sinh tâm khinh miệt
Dựng chuyện làm nhiễu loạn
Nền chính trị nước nhà.

Khen thưởng kẻ phi nghĩa
Trừng phạt người vô can
Giết người hòng đoạt của
Sát hại kẻ đầu hàng
Muru hại người mất chức
Chiếm đoạt địa vị người.

Hãm hại người chính trực
Bài xích người hiền lương
Lãng nhục kẻ cô nhi

Bức hại người góa bụa
Bất chấp các luật lệ
Nhận hối lộ của người
Điều thẳng cho là cong
Cong thì cho là thẳng
Lỗi nhẹ thì xét nặng
Khiến người chịu hàm oan.

Thấy kẻ sắp thụ hình
Không xót còn sân nô
Biết lỗi vẫn không sửa
Thấy điều thiện chẳng làm
Mình đã mắc tội rồi
Còn liên lụy người khác.

Tài năng và pháp hay

Đem lợi ích cho đời
Nếu mình đã học rồi
Nên mau đi truyền bá
Cản trở người truyền bá
Tâm lượng ấy hẹp hòi.

Phỉ báng bậc Thánh Hiền
Hãm hại người đạo đức.

Dùng tên nhọn săn đuổi
Chim, thú thảy kinh hoàng.
Phá nát cả tổ hang
Côn trùng trong gò đất.
Rung cây chim hoảng sợ
Không còn chỗ tựa nương.

Nhấn tâm lấp ổ hang
Tổ chim bị lật úp
Phá thai và hại trứng
Còn tội ác nào hơn.

Mong nhìn thấy khuyết điểm
Và thất bại của người
Nhìn thấy việc sắp thành
Tìm mọi cách hủy hoại.

Hại người khác lâm nguy
Để cho mình an ổn
Khiến người khác hao tổn
Hòng trục lợi cho mình.

Mua bán trao đổi hàng

Đem xấu tráo cái tốt.

Vì ân oán riêng tư
Phế bỏ điều công đạo.

Tài năng của người khác
Trộm lấy làm của mình
Còn thiện hạnh của người
Tìm mọi cách đim lấp.

Thấy người có điều xấu
Phô bày và rêu rao
Việc riêng tư của người
Bới móc rồi truyền rao.

Tài vật của người khác

Làm phung phí tiêu hao.

Phá hoại tình cốt nhục
Làm người thân chia ly
Tương tàn hay bất hòa
Đó là điều cực ác.

Đồ vật người yêu quý
Nghĩ mọi cách đoạt xâm
Chiếm làm của riêng mình
Nào khác gì cường đạo.

Thấy kẻ làm bất chính
Còn giúp sức một tay.
Gặp được thời vận may
Mặc tình làm mưa gió

Hủy nhục người đẽ mong
Phần thắng cho riêng mình.

Người nông phu cực khổ
Cây lúa mới trở bông
Không biết tiếc công trồng
Còn sinh tâm phá hoại.

Hôn nhân, duyên đã định
Vì tham sắc, tư thù
Chiếm đoạt hoặc chia ly
Trời không dung việc ấy.

Kẻ tiểu nhân mới phát
Vội nghênh mặt với người
Việc làm thiếu lễ này

Là điềm làm tổn phước.

Kẻ mắc lỗi phạm tội
May mắn được thoát thân
Không một chút ăn năn
Vẫn chứng nào tật nấy.

Ân đức người bố thí
Mạo nhận làm của mình
Mình làm chuyện bất lương
Thì gán cho người khác.

Năng lực vốn không có
Dùng tiền bạc để mua
Vô sỉ cầu hư danh
Còn mong người tán thưởng.

Lòng người vốn nham hiểm
Mặt tỏ vẻ thiện lương
Nụ cười nở trên môi
Dao sắc giấu trong lòng.

Đối với người tài năng
Mình chủ tâm mai một
Cái dở của bản thân
Trăm phương nghìn cách giấu.

Lợi dụng thế lực lớn
Ức hiếp đày đọa người
Dung túng kẻ ác nhân
Tồn hại người vô tội.

Áo quần dùng che thân
Công người may vất vả
Mặc rách thì nên vá
Chớ lãng phí xa hoa.

Loài vật có sinh mạng
Cũng trân quý như mình
Trời có đức hiếu sinh
Ta mặc tình nung nấu.

Thời xưa đáng thiên tử
Còn tự mình canh nông
Nay ngũ cốc gieo trồng
Ta nữ nào lãng phí.

Những công trình kiến trúc
Đừng lao dịch nhân dân
Xây cung điện nguy nga
Riêng mình vui hưởng lấy.

Giàu nghèo vốn sẵn mệnh
Của phi nghĩa giàu đâu
Tham tài mưu hại người
Di họa đến đời sau.

Thủy tai cùng hỏa tai
Người dân ai cũng sợ
Hiểu được điều này rồi
Không phóng hỏa đốt nhà.
Đê điều xin chớ phá.

Sự nghiệp người gây dựng
Vốn đã sẵn quy mô
Gây rối loạn nhiều nhưng
Mong công người sụp đổ.

Phá hỏng các công cụ
Khiến người không thể dùng
Tâm địa nhỏ nhen ấy
Trời đất ắt khó dung.

Nhìn thấy người vinh hiển
Mong cho bị lưu đày
Nhìn thấy người giàu sang
Cầu mong cho tàn mạt
Nào đâu hay phước báo
Do tu tích khi xưa

Không làm thiện đời này
Đời sau làm sao hưởng?

Nhìn thấy người nhan sắc
Tâm ắt khởi lòng tà
Cổ nhân đã dạy ta
Vạn ác dâm số một
Thế nên phải cẩn trọng.
Ngay ở chỗ không người
Khởi một niệm tà thôi
Quyển thần đều biết rõ.
Phòng sắc như phòng cọp
Ấy đáng bậc trượng phu.

Lúc mình gặp khó khăn
Mượn tài vật của người

Đến lúc khám khá rồi
Khởi tâm tham không trả.
Bởi không tin nhân quả
Mong người chóng chết đi
Nào biết có luân hồi
Làm trâu bò trả nợ.

Bạc chí nhân quân tử
Tâm ít muốn không cầu
Vui với thú thanh tao
Không oán nên thường lạc.
Kẻ tiểu nhân bạc ác
Tâm đa dục đa cầu
Nếu không thỏa tham cầu
Trở mặt sinh lòng oán.

Thế gian ai hoàn mỹ
Không mắc lỗi phạm sai
Thấy chỗ người kém khuyết
Chớ chỉ trích vội vàng
Trước hãy nên phản tỉnh
Mình từng phạm lỗi chưa
Dùng lòng tha thứ mình
Mà khoan dung người khác.

Xem thấy người lùn xấu
Tướng mạo chẳng vẹn toàn
Khiếm khuyết hết ngũ quan
Phải sinh tâm thương xót.
Bằng chế giễu nhạo báng
Cười cũng chẳng được lâu
Đời này và đời sau

Gieo nhân gì quả đó.

Thấy người có tài năng
Không sinh tâm hoan hỷ
Ngược lại còn đố kỵ
Mưu kế đè ép người
Tài năng ấy chôn vùi
Không được ra thi thố.

CHƯƠNG 6

CHƯ' ÁC (PHẢN HẠ)

Dùng bùa ngải tà thuật
Yểm chú hãm hại người
Tội nghiệt ấy tày trời

Đời sau đọa địa ngục.

Thực vật như động vật
Đều cũng có tánh linh
Ta phải biết yêu thương
Không mặc tình dẫm đạp.
Trăm năm cây cỏ thụ
Hấp tinh hoa đất trời
Phun thuốc diệt cây rồi
Tâm từ bị tổn mất.

Với lời thầy răn dạy
Không cung kính tiếp thu
Mà giận quá hóa thù
Đây là phường bất hiếu¹.

¹ Bất hiếu: hư hỏng, đáng chê trách.

Bất hiếu với cha mẹ
Xung đột với người trên
Ngỗ nghịch chẳng nề tình
Người trời đều trừng phạt.

Tâm ý mạnh hiếp yếu
Cưỡng đoạt tài vật người.
Bất chấp lý và tình
Chính là phường cướp bóc.

Kẻ tham danh háms lợi
Chỉ muốn đoạt của người
Để có được giàu sang
Cướp người hòng đoạt của.

Dùng thủ đoạn xảo trá
Mong thăng tiến chức quan
Khi được tước vọng rồi
Thưởng phạt không công chính.

Phóng dật và hưởng lạc
Quá độ sẽ sinh bi
Lộc tận thì nhân vong
Phước chớ nên hưởng hết.

Đối người hầu, cấp dưới
Chớ ngược đãi bạo hành
Lời ân cần khuyên dạy
Họ không dễ phản mình.

Người gặp lúc sợ lo

Ta an ủi vỗ về
Chớ thừa cơ khủng bố
Nhân đức thấy còn đâu!

Gặp việc không như ý
Chớ oán trời trách người
Phước phận mong nơi mình
Do nhân xưa đã tạo.

Tiết trời xấu hoặc tốt
Mưa thuận hay gió hòa
Ắt do ở tâm ta
Chớ oán mưa giận gió.

Gây tạo chuyện thị phi²

² Chuyện thị phi: chuyện phải quấy

Đề hai bên thừa kiện
Mình đứng giữa trục lợi
Trời cao ắt khó dung.

Mưu mô lập băng đảng
Mong nước loạn tranh quyền
Đâu hay xã tắc biến
Nhà mình cũng chẳng yên.

Nghe lời của thê thiếp
Nnhư mật ngọt rót tai
Lời cha mẹ dạy ta
Lại mặc tình làm trái
Phận làm con lỗi đạo
Sao tránh khỏi tai ương!

Bạn hữu thuở hàn vi
Giữ vẹn tình sau trước
Nghĩa tào khang chung thủy
Có trắng chó quên đen.

Quân tử và tiểu nhân
Hình dung tuy chẳng khác
Khác ở chỗ dụng tâm
Quang minh hay ám muội.
Người quân tử chính trực
Lời nói để lợi người
Miệng Phật mang tâm xà
Là tiểu nhân gian ác.

Thân làm quan phụ mẫu

Bóc lột những nhiều dân
Dối gạt đến quân vương
Lưới trời e khó thoát.

Miệng người dễ phạm lỗi
Ác khẩu bịa đặt lời
Lưới ác nghiệt hại người
Không xương như dao sắc.

Hủy báng và hại người
Lại cho mình chính trực.
Mạo phạm cả thần linh
Tự nhận mình ngay thẳng.

Bỏ thuận đi theo nghịch
Trái đạo lý luân thường

Cốt nhục chẳng hề thương
Với người thì hậu hỹ.

Tâm tính chuyện trái, sai
Thân làm chuyện tội tề
Còn cầu trời và thần
Chúng giám cho việc đó.
Đã ôm lòng bất chính
Đất trời nào chúng cho.

Bổ thí cho người rồi
Lòng lại sinh hối hận.
Mượn tài vật không trả
Đời sau đội sừng đèn.

Người không biết an phận

Hướng ngoại vọng tâm cầu
Đâu hay vạn pháp kia
Thấy đều do tâm tạo.

Kẻ dâm dục quá độ
Tinh khí thấy đều suy
Sinh con ra ngu đần
Còn tồn thương âm đức.

Lòng dạ vốn nham hiểm
Ngoài mặt giả hiền từ
Khác nào loài hổ lang
Độc thua gì rắn rết.

Thức ăn không tinh sạch
Gây mầm bệnh cho người

Nếu tặng hoặc bán đi
Hại người mình tôn đức.

Dùng bàng môn tà đạo
Yêu thuật mê hoặc người
Luật trời ắt khó dung
Chết đọa ba đường khổ.

Kẻ buôn gian bán thiếu
Làm hàng giả gạt người
Tạm chiếm tiện nghi thôi
Âm Ty định sẵn tội.

Ép bức người lương thiện
Làm kỹ nữ thanh lâu
Dùng kế hiểm mưu sâu

Lừa người dân khờ khạo.
Tội ấy trái thiên đạo
Chết nào thoát ba đường.

Dục vốn là hố sâu
Kẻ tham không biết chán
Tội lớn bởi nhiều dục
Họa lớn do đa cầu.

Chứng minh mình vô tội
Cầu phần thắng cho mình
Đối trước đấng thần minh
Thề láo mình ngay thẳng.

Đức Phật chế năm giới
Rượu là giới sau cùng

Người ham mê rượu thịt
Khó tránh sát, đao, dâm.

Huynh đệ như tay chân
Gà cùng chung một mẹ
Môi hở thì răng lạnh
Sao nữ giận, tranh nhau!

Trai bất trung bất nghĩa
Gái chẳng kính thuận chồng
Gia đình không hòa khí
Gia đạo chẳng thể hưng!

Quẻ Khiêm trong Kinh Dịch
Sáu hào đều cát tường
Người kiêu căng, đổ ky

Không phải bậc hiền lương.

Làm chồng thiếu đức hạnh
Phụ bậc nghĩa vợ chồng
Làm vợ lại vô nghi
Cha mẹ chồng chẳng kính.

Khâm liệm không như lễ
Cúng tế chẳng chí thành
Tổ tiên dù đã khuất
Anh linh vẫn thường quanh.

Lệnh của mẹ cha ban
Cùng lời thầy cô dạy
Là muốn ta nên người
Tránh không làm nghịch ý.

Đời người vốn ngắn tạm
Nên biết việc cần làm
Sống làm điều vô ích
Uổng một kiếp nhân gian.

Đã ôm lòng dối gạt
Đâu cần đợi thân làm
Vừa khởi tâm động niệm
Tội đã ghi rõ ràng.

Thường tự mình thề thốt
Nguyên mình và rửa người
Dù thọ mạng chưa hết.
Ác báo sắp đến rồi.

Nếu có lòng thiên lệch
Yêu ghét chẳng công bằng
Dễ tạo sai lầm lớn
Bất hòa với người thân.

Không bước qua giếng, bếp.
Giếng vốn có vị Thần
Bếp có ngài Táo Quân
Xin chớ có mạn khinh.
Với thức ăn cũng vậy
Không thể dẫm đạp lên
Thân hình người cũng thế
Chân không đặt lên trên.

Hổ lang tuy hung dữ
Chẳng ăn thịt con mình

Phá thai và giết trẻ
Cốt nhục chớ đoạn tình.

Gian trá và tà dâm
Là hành vi ám muội
Dù làm trong phòng tối
Mắt Thần vẫn sáng soi.

Cuối tháng và Ngũ Lạp³
Thiên Thần kiểm lỗi lầm
Dương gian nên tránh việc
Ca múa động nhân tâm.

Than khóc và phần nộ

³ Ngũ Lạp bao gồm: Ngày mùng Một tháng Giêng gọi Thiên Lạp, mùng Năm tháng Năm là Địa Lạp (tiết Đoan Ngọ), mùng Bảy tháng Bảy là Đạo Đức Lạp, mùng Một tháng Mười là Tuế Lạp (Dân Tuế Lạp), mùng Tám tháng Chạp là Hầu Vương (Vương Hầu) Lạp.

Vốn là việc không nên
Tránh đầu tháng đầu năm
Hoặc bình minh buổi sớm.

Hướng Bắc có sao Đẩu
Nơi ngự của thần linh
Chớ hướng về phương này
Khắc nhỏ, đại tiểu tiện.

Bếp nhà có Táo Thần
Giám sát tội lỗi người
Không khóc, vịnh, xướng ca
Đốt hương trên bếp lửa
Củi bản không tinh khiết
Không được dùng nấu ăn.

Thần Dạ Du ban đêm
Đi tuần tra khảo sát
Ăn mặc phải kín đáo
Ngủ không để lỏa lồ.

Vào những ngày Bát Tiết⁴
Trai giới, chuyên làm lành
Tránh không được hành hình
Và tạo thêm nghiệp sát.

Trong vũ trụ bao la
Đều có thần cai quản
Tỏ lòng thành cung kính
Tránh làm các việc sau:

⁴ Bát tiết là những ngày lập xuân, xuân phân, lập hạ, hạ chí, lập thu, thu phân, lập đông, đông chí.

Khắc nhỏ hướng sao băng
Tay chỉ trở cầu vòng
Chỉ nhật, nguyệt, tinh tú
Chăm chú nhìn mặt trăng.

Xuân về vạn vật sinh
Kiêng tránh việc đốt rừng
Săn bắn là tội ác
Hại muôn loài sinh linh.

Tâm có điều phần nộ
Phát tiết thóa mạ người
Hướng phương Bắc trút giận
Thần Bắc Đẩu trên trời.

Chớ vô duyên vô cớ

Giết hại rắn và rùa
Sinh mạng phải trân quý
Cần trọng chớ sát thương.

CHƯƠNG 7: ÁC BÁO

Những việc ác kể trên
Tùy tội nặng hay nhẹ
Tư Mệnh Thần định đoạt
Phán thọ mạng ngắn dài.

Cái chết đã gần kề
Tội kia chưa trả hết
Thì sẽ di hại đến
Con cháu ở đời sau.

Dùng thế lực áp bức
Đoạt tài sản của người
Thì thân gia quyến thuộc
Cũng chịu chung ác báo
Cho đến chết mới thôi.

Nếu thọ mạng chưa hết
Sẽ gặp lũ, hỏa tai
Trộm cướp và bệnh tật
Tai tiếng và kiện thưa.
Xưa hại người nửa cân
Giờ phải đền tám lạng.⁵

Giết oan mạng người khác
Sẽ cảm họa binh đao

⁵ Ý nói nhân quả công bằng, tơ hào chẳng sai. Nửa cân của người xưa tương đương với 8 lạng (một cân là 16 lạng).

Nhân-quả vốn tơ hào
Không mấy may sai chạy.

Đoạt tiền tài phi nghĩa
Như ăn thịt độc vào
Uống rượu độc giải khát
Ác nghiệp tránh khỏi sao!
No nê đâu chẳng thấy
Thần chết đến sẵn rồi.

CHƯƠNG 8

CHỈ VI (CHỈ RA Ý NGHĨA TINH THÂM VI DIỆU)

Tâm vừa khởi niệm thiện
Dù việc vẫn chưa làm

Thần Kiệt Tường đã thấy
Bảo hộ ở kê bên.

Vừa chớm khởi niệm ác
Dù việc ác chưa làm
Hung thần đã theo bên
Họa hại sẽ liền đến.

CHƯƠNG 9: SÁM HỐI TỘI LỖI

Từng làm việc sai trái
Sau biết tự ăn năn
Không còn gieo nhân ác
Thiện hạnh ngày mỗi tăng.
Lâu dần việc thiện nhỏ
Sẽ chứa đầy chum to

Việc cát tường như ý
Ắt sẽ đến không lo.
Họa chuyển dần thành phúc
Từ sám hối mà ra.

CHƯƠNG 10: GIỚI ĐỊNH

Hiền nam tử, nữ nhân
Mỗi ngày miệng, mắt, thân
Đều là thiện không khác
Ba năm như một ngày
Trời sẽ ban phúc báu.

Kẻ nói, nhìn, làm ác
Trong thời gian ba năm

Một ngày tạo ba nghiệp
Trời sẽ giáng họa tai.

Rõ ràng việc họa phúc
Do chính mình gây nên
Thấu rõ đạo lý trên
Nên hành Thiên Cảm Ứng.